

Arrest

nr. 237 365 van 23 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 3 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2019 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.2.1. De commissaris-generaal werpt in de bestreden beslissing vooreerst op dat wat de gezondheidsproblemen betreft, de door verzoekster ingeroepen medische problemen, die werden gestaafd door meerdere medische attesten, geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria van subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van voormelde wet. Verder zet de commissaris-generaal uiteen dat verzoekster bovendien weinig geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd waarom zij niet kon steunen op de medische voorzieningen in Albanië. Betreffende de door verzoekster aangehaalde vrees dat zij in Albanië niet in haar levensonderhoud en dat van haar zoon A. kan voorzien omdat zij arbeidsongeschikt is en niet over een woning of een bereidwillig netwerk beschikt, wijst de commissaris-generaal erop dat deze, net zoals de reden waarom zij geen medische kaart aanvraag, van socio-economische aard is en evenmin onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteert. Ook zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoekster een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, aldus de commissaris-generaal. Ook bij de door verzoekster geschetste

economische situatie plaatst de commissaris-generaal enkele vraagtekens en vervolgens merkt hij op dat verzoekster in Albanië over een breed netwerk beschikt dat in het verleden reeds heeft geholpen, waarbij hij onder meer vaststelt dat verzoekster niet aantoonbaar dat haar moeder, broers, zussen, oom en tante bij een terugkeer naar Albanië niet meer zouden willen helpen zoals ze dat eerder wel deden en dat zij zelf zegt dat zij in de toekomst wellicht ook nog steeds een beroep zou kunnen doen op de kerk en Caritas indien nodig. De vrees dat verzoekster haar zoon A. niet in een school in Albanië kan inschrijven omdat zij niet over de nodige schoolattesten uit Servië beschikt, wijst wederom niet op een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming, zo stelt de commissaris-generaal. Tevens besluit hij op dit punt dat de zoon wel degelijk naar school kon gaan en verzoekster niet alle mogelijkheden heeft aangewend om zijn inschrijving te bewerkstelligen, dat zij op de vraag of zij haar zoon in de toekomst naar school zou kunnen laten gaan via het Rode Kruis niets kan aanbrengen dat een ander licht schijnt op de gedane vaststellingen en dat hetzelfde dient gezegd te worden over haar antwoord op de vraag of zij in de toekomst, al dan niet met behulp van derden, de schoolattesten uit Servië zou kunnen aanvragen. Tot slot stelt de commissaris-generaal nog vast dat verzoekster vanaf oktober 2018 tot haar vertrek naar België op 1 mei 2019, onafgebroken in Albanië verbleef en dat ze verklaarde er nooit problemen te hebben gehad met de autoriteiten of met medeburgers.

3.2.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. Verzoekster voert aan dat zij enerzijds een medische problematiek heeft, waarbij zij verduidelijkt dat zij gedeeltelijk verlamd is en doordoor rolstoelafhankelijk, en dat zij daarnaast in conflict zit met haar ex-echtgenoot in Albanië en haar echtgenoot in Servië. Zij bouwt hierop voort en zet uiteen dat uit informatie waarover zij beschikt, blijkt dat er in Albanië zeer veel sprake is van huiselijk geweld op vrouwen en kinderen en dat zij inderdaad niet meer samenwoont met haar (ex-)echtgenoot, maar dat zij angst heeft om terug te keren naar Albanië. Zij vult nog aan met de stelling dat het feit dat zij rolstoelafhankelijk is, haar angst voor haar (ex-echtgenoot) nog groter maakt.

De Raad merkt vooreerst op dat het verzoek om internationale bescherming onderzocht wordt ten opzichte van het land waarvan verzoekster de nationaliteit bezit, in casu Albanië en aldus niet ten opzichte van Servië waar verzoekster eveneens gewoond heeft en een tweede maal huwde.

Vervolgens wijst de Raad erop dat verzoekster op de vraag: "Waarom vertrok u precies dan in 05/2019 uit A, wat was de aanleiding daartoe om precies op dat moment te vertrekken uit A?" volgend antwoord formuleert: "owv de kinderen, 1 van m'n kinderen is hier en 1 in S en ik wilde de kinderen bij me hebben, ik was werkonbekwaam, door alles wat ik meemaakte en alle problemen. Ik wilde een einde aan m'n leven maken, ik kreeg amper hulp van anderen en kreeg geen steun en was ten einde raad, daarom vertrok ik trouwens ook vanuit S omdat ik werkonbekwaam was en niet in sta voor mezelf te zorgen. Ik vind het ook erg voor m'n kinderen en m'n zoon dat hij niet naar school kan gaan en ik wil natuurlijk ook een betere toekomst voor hem, ik wil niet dat ze op straat gaan bedelen of een slecht pad kiezen en ze een gwn goed leven kunnen leiden." (cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud van 1 augustus 2019, CGVS, pagina 6). Op de vraag: "Kan u mij vertellen waarom u A verlaten heeft en er niet naar kan terugkeren? Ik zal u niet onderbreken. Vertel het wel chronologisch en noem mensen bij naam. Laat af en toe een pauze zodat we alles goed kunnen vertalen. Probeer ook duidelijk aan te geven wanneer bepaalde incidenten gebeurden." luidt het antwoord: "De situatie is zeer moeilijk voor mij, ik ben zelf heel ziek, m'n kinderen zijn gescheiden, 1 in A en 1 in S, ik ben niet in staat m'n kinderen te herenigen zonder hulp van een advocaat, ik ben ook niet in staat om voor hun onderwijs te zorgen en ben zelf ook arbeidsonbekwaam. Natuurlijk alles wat ik wens is dat alles goed komt met de kinderen en dat ze herenigd worden. Dat ze een normaal leven krijgen, beter dan dat van mij, mijn leven maakt niet meer uit, ik lig er niet van wakker of ik sterf, ik kan toch weinig achterlaten. Geen rijkdom, geen werk, geen woning, het enige zijn gwn m'n kinderen. Dat is alles, ik wil graag dat ze herenigd worden en dat ze beiden naar school kunnen gaan." (cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, CGVS van 1 augustus 2019, pagina 14), op de vraag "wat vreest u precies bij een terugkeer naar A?": "Ik heb zo'n gedachten; zelfmoord plegen, m'n zoon terugbrengen naar z'n vader, de andere is al bij z'n vader, en een einde maken aan m'n leven, het stelt weinig voor" (cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud van 1 augustus 2019, CGVS, pagina 14) en op de vraag "Hoe heeft u die laatste maanden in A doorgebracht?": "Afzien, stress, alle miserie, de kinderen, anders had ik die zelfmoordgedachten niet gehad als ik een normaal leven had kunnen leiden, alles was tezamen, heen en weer gaan, kinderen, gezondheid" (cfr. administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud van 1 augustus 2019, CGVS, pagina 15).

De Raad stelt dan ook vast dat uit voormelde antwoorden van verzoekster op concrete vragen naar de redenen van vertrek en het verblijf gedurende de laatste maanden in Albanië geen verwijzing naar huiselijk geweld ten aanzien van haar of haar kinderen blijkt. Verzoekster beschrijft evenmin concrete gebeurtenissen in haar verzoekschrift, laat staan dat zij dit aantoont. Waar verzoekster na confrontatie met een negatieve beslissing plots poneert te vrezen voor huiselijk geweld, kan zij derhalve niet ernstig worden genomen. Dezelfde vaststelling dringt zich op waar zij in haar verzoekschrift verwijst naar een algemene discriminatie van vrouwen en daarenboven van afhankelijke vrouwen in Albanië.

Verzoekster geeft geen concreet antwoord op de motieven van de bestreden beslissing, noch formuleert zij concrete voorbeelden van conflicten, huiselijk geweld of voormelde discriminatie. Zij formuleert haar betoog zeer algemeen en komt voor het overige niet verder dan te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie omtrent huiselijk geweld en het beperkte aanbod dat zou bestaan aan diensten voor slachtoffers van huiselijk geweld. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, gelet op de concrete motivering in de bestreden beslissing die geenszins wordt ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad besluit dan ook dat verzoekster geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Betreffende (haar vrees voor terugkeer ten gevolge van) haar medische problemen, dient te worden opgemerkt dat medische problemen op zich niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voor een beoordeling van medische problemen dient men een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. De door verzoekster neergelegde documenten wijzigen, zo wordt vastgesteld, niets aan de gedane vaststellingen.

3.3. Verzoekster voert verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer Albanië."

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat verzoekende partij in de pleitnota van 3 juni 2020 verwijst naar de feiten en bepaalde middelen uit haar verzoekschrift, en summier een aantal argumenten zoals aangehaald in haar verzoekschrift herneemt. Daar verzoekende partij in de pleitnota geen repliek formuleert op de in de beschikking van 3 juni 2020 opgenomen grond, dient erop gewezen dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS